

ת"פ 47945/03/17 - מדינת ישראל נגד יוסף עמאש

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 47945-03-17 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)

לפני כבוד השופט אמיר טובי
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
יוסף עמאש (עציר)
נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד בני פסקל
ב"כ הנאשם: עו"ד מוחמד מסארווה ועו"ד מוחמד עבאדי
הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע, על פי הודייתו בעובדות ובעבירות כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש. בכתב האישום המתוקן (להלן: "כתב האישום") יוחסו לנאשם עבירת הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), והיזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום

2.1. הנאשם, יליד 29/08/82, וג'ברי עטייה עמאש, יליד 10/8/99 (להלן: "המנוח") התגוררו בשכונת בג'יסר א-זרקא והכירו זה את זה.

2.2. עובר לאירועים המתוארים בכתב האישום, במהלך היום, שטה הנאשם משקאות אלכוהוליים.

2.3. כחצי שעה עובר לאירועים המתוארים בכתב האישום התגלע סכסוך בין הנאשם למנוח, שהרקע לו אינו ידוע למאשימה.

2.4. בתאריך 23/2/17 סמוך לשעה 18:00 ישב המנוח על כיסא פלסטיק (להלן: "הכיסא") בשולי

הכביש הסמוך לביתו (להלן: "המקום"). אותה עת עבר הנאשם במקום, ניגש אל המנוח ומשך את כובעו, בכוח, מעל ראשו. המנוח ניסה לאחוז בכובע, אך הנאשם לא הרפה ואז הרפה המנוח והתרחק מהנאשם.

2.5. בשלב זה אחז הנאשם בכיסא, הטיח אותו לעבר מרכז הכביש והחל לעזוב את המקום. נהג שחלף בכביש יצא מרכבו, והזיז את הכיסא חזרה לשולי הכביש. המנוח ניסה להתקרב חזרה לכיסא אך הנאשם רדף אחריו, והמנוח נמלט.

2.6. מיד לאחר מכן ניגש הנאשם אל הכיסא והצית אותו. כשהחלה האש לאחוז בכיסא, הרים הנאשם שלט חוצות שהיה במקום והניח אותו על האש שדלקה. מספר דקות לאחר מכן עזב הנאשם את המקום.

2.7. בשעה 18:10 שב הנאשם למקום, וניגש אל המנוח, שעמד אותה עת סמוך לכביש ביחד עם מאלק ומוסעב גרבאן (להלן: מאלק ומוסעב).

2.8. הנאשם פנה אל המנוח בטענה כי הוא מבקש לשוחח עמו, וכשהגיע עד למרחק של כמטר מהמנוח, שלף ממעילו סכין (להלן: "הסכין"), הניף אותה וניסה לדקור את המנוח. המנוח סובב את גופו והנאשם הצליח לשרוט את זרועו השמאלית של המנוח.

2.9. המנוח התרחק מעט מהנאשם, הרים אבן שהייתה במקום והכה באמצעותה את הנאשם בראשו. הנאשם בתגובה אחז במנוח ודקר אותו בראשו בסכין, והמנוח נפל על הרצפה.

2.10. בשלב זה החל הנאשם להתרחק מהמקום, בעוד מאלק ומוסעב בודקים את ראשו של המנוח ומונעים ממנו לחזור ולהתעמת עם הנאשם. לאחר מספר שניות הצליח המנוח להשתחרר ממאלק ומוסעב, רץ לעבר הנאשם, הכה אותו באמצעות מקל והפילו על הרצפה. בין השניים התפתחה קטטה במהלכה דקר הנאשם באמצעות הסכין את המנוח בצווארו וחזהו.

2.11. בשלב זה הגיעו מוסעב ומאלק אל השניים והפרידו ביניהם. הנאשם עזב את המקום, בעוד המנוח נותר שכוב על הרצפה כשהוא פצוע קשה ומדמם מצווארו.

2.12. כתוצאה מהדקירות שדקר הנאשם את המנוח נגרמו למנוח פצע דקירה בצוואר משמאל, פצע דקירה בקרקפת, פצע דקירה בחזה משמאל, ופצע חתך בחזה משמאל. עוד נגרמו למנוח שפשופים ופצעי שריטה בכף היד השמאלית, בברכיים ובשוק השמאלית.

2.13. המנוח הובהל לבית החולים כשהוא במצב קשה, הוכנס לניתוח דחוף ונפטר על שולחן הניתוחים.

2.14. כתוצאה מהעימות עם המנוח נגרמו לנאשם חתך שטחי בראשו ושבר באצבע כף ידו השמאלית.

2.15. נטען כי במעשיו המתוארים לעיל גרם הנאשם למותו של המנוח במעשה אסור, וכן פגע במזיד ושלא כדין בנכס.

3. תחילה כפר הנאשם במיוחס לו, ועל כן נקבעו ישיבות הוכחות בתיק. במהלך עדותו של עד התביעה הראשון, הודיע הנאשם לבית המשפט "**אני מבקש סליחה. רוצה לסיים את ההליך. אני לא רוצה שהעדים יבואו ויעידו**" (עמ' 12 לפרוטוקול, ש' 21). בהמשך לכך, הודיעו הצדדים ביום 26.9.2017 כי הגיעו להסדר טיעון כמפורט לעיל.

בהתאם להסדר הטיעון, הותר לנאשם לחזור בו מכפירתו, והוא הורשע על סמך הודייתו בביצוע עבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין והיזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין, על-פי כתב האישום.

ראיות הצדדים לעונש

4. המאשימה לא הגישה ראיות לעונש, אך הפנתה לסרטון מצלמת אבטחה המתעד את עיקרי האירוע נשוא כתב האישום, ואשר הוגש במסגרת תיק המוצגים והוצג במהלך ישיבת ההוכחות.

מטעם הנאשם הוגשו חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו מיום 20.3.2017 (נע/1), תעודת אשפוז בבית חולים שער מנשה מיום 16.10.2017 (נע/2); סיכום אשפוז נוסף מיום 19.10.2016 עד 27.10.2016 (נע/3); הפנייה מטעם קופ"ח למרפאת עירון לבריאות הנפש מיום 30.10.2016 (נע/4); צילומים של הנאשם, לאחר קרות האירוע נשוא כתב האישום, ובהם תיעוד החבלות שנמצאו על גופו (נע/5).

תסקיר משפחת הקורבן (המנוח)

5. לצורך עריכת התסקיר, נפגש שירות המבחן עם הוריו ואחותו של המנוח, והתרשם כי גם בחלוף כ-10 חודשים ממותו, ניכר כי הם חשים כאב עמוק וצער רב על הנסיבות הקשות שגרמו למוות.

המנוח היה כבן 18 שנים במותו, התגורר בג'סר א-זרקא עם בני משפחתו, זוג הורים ועוד שלושה אחים, כאשר הוא הצעיר ביניהם. לאחר שסיים 9 שנות לימוד, החל לעבוד במטרה לסייע בפרנסת המשפחה. המנוח תואר על ידי משפחתו כבעל שמחת חיים, אהוב ואהוד חברתית, ומוכר בכפר כחברותי, פתוח וטוב לב.

6. בתסקיר הובאה התייחסות נפרדת לגבי כל אחד מבני המשפחה, שאיני רואה מקום לפרטה בהרחבה,

מחמת צנעת המשפחה. ייאמר בתמצית כי ההתרשמות הייתה שנוסף לפגיעה במצבם הנפשי של בני המשפחה, חל שינוי בזהות המשפחתית - ממשפחה "רגילה" המעורבת בחיי הקהילה, היא הפכה למשפחה שכולה, עם "מבנה חסר" בזהות המשפחתית, המזוהה בעיני עצמה עם המוות האלים של יקירם. שינוי זה כמו מבדיל ומחריג אותם, בחוויה שלהם, במידה מסוימת גם בקרב הקהילה. בני משפחתו של המנוח סיפרו, כי מאז הטרגדיה שפקדה אותם הם נמנעים מלשתף איש את רעהו בכאבם ובהתמודדות עם אסונם. עוד צוין, כי המוות הפתאומי, האלים וחסר ההגיון של המנוח הותיר אותם פגיעים, חרדים וחסרי אונים אל מול הרוע הבלתי ניתן להבנה. במצב זה, הם אינם פנויים למשימות חיים אחרות כגון התפתחות, צמיחה והנאה.

7. היבט נוסף שציין שירות המבחן הוא הכעס של בני המשפחה כלפי הנאשם ומשפחתו. לדבריהם, הנאשם ומשפחתו מתגוררים בסמיכות אליהם, ובדיעבד נודע להם כי הנאשם, שלדבריהם מכור לסמים, היה ביום האירוע חסר שקט ובסערת רגשות. משפחת המנוח מאמינה כי משפחתו של הנאשם לא פעלה כדי לעצור את התנהלותו המסוכנת טרם הספיק להרוג את יקירם. בני המשפחה היו מאוחדים ומלוכדים בהתנגדותם לטקס הסולחה שהציעו בני משפחת הנאשם, לטענתם.

8. בהתייחס לענישה הביעו בני משפחת המנוח את חששם שהנאשם לא יקבל עונש שישקף את חומרת מעשיו. לסיכום התסקיר, המליץ שירות המבחן כי כחלק מגזר הדין שיושת על הנאשם, יוטל פיצוי כספי משמעותי שישולם לבני המשפחה, כהכרה בסבל ובמכלול הנזקים שנגרמו להם, לרבות הנפשיים והכלכליים.

טיעוני המאשימה לעונש

9. בטיעוניה ציינה המאשימה כי הערך החברתי המוגן שנפגע בענייננו הוא המשמעותי והמקודש ביותר - שלמות גופו של אדם ושמירה על חייו.

ביחס לנסיבות ביצוע העבירות, הדגישה המאשימה את התכנון שקדם לביצוע העבירה, וציינה בעניין זה כי חרף הסכסוך המוקדם שהתגלע בין הצדדים, לנאשם היה די והותר זמן "להניח לעניין" אך הוא בחר שלא לעשות כן. כך, גם לאחר האירוע של שריפת הכיסא, שב הנאשם למקום כשהוא מצויד בסכין, באמצעותו תקף את המנוח. בעניין הנזק שנגרם מביצוע העבירה ציינה המאשימה כי נטילת חייו של אחר, במקרה זה בחור צעיר שחייו נגדעו בטרם עת, הוא הנזק החמור ביותר אותו ניתן לגרום, ועמדה על הסבל הרב שנגרם למשפחתו של המנוח, כפי שעולה מן התסקיר. בכל הנוגע ליכולתו של הנאשם להבין את הפסול במעשיו ולהימנע מעשיית המעשה טענה המאשימה, כי אמנם הנאשם היה תחת השפעה של משקאות משכרים במידה מסוימת, ואולם, התנהלותו באירוע - והעובדה שעזב את הזירה ושב אליה כעבור 10 דקות כשהוא מצויד בסכין - מלמדת על רמת המודעות למעשיו.

המאשימה הפנתה לפסיקה המשקפת לגישתה את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, בהם הוטלו עונשי מאסר חמורים בגין ביצוע עבירות הריגה. נוכח האמור, ביקשה המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-16 שנות מאסר בפועל.

10. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, צוין כי חרף העובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי, הרי שרמת הסיכון הנשקפת ממנו נלמדת, באופן ברור, ממעשיו ומהרקע להם.

11. לאור האמור, ביקשה המאשימה להשית על הנאשם מאסר המצוי במרכזו של מתחם העונש שהוצע על-ידיה, וכן מאסר מותנה מרתיע ופיצוי הולם למשפחת המנוח.

טיעוני ההגנה לעונש

12. בטיעוניו לעונש, ביקש הסנגור שלא למצות את הדין עם הנאשם. לעניין נסיבות האירוע נטען ראשית, כי מעשיו של המנוח עצמו תרמו להסלמת האלימות. אמנם, האירוע החל באלימות מצידו של הנאשם, ואולם, הוא החל להתרחק מהמקום עוד בטרם התרחשה הדקירה הקטלנית של המנוח בצווארו (סעיף 10 לכתב האישום). פגיעה זו התרחשה רק בהמשך, לאחר שהמנוח הצליח להשתחרר מאחיזתם של מאלק ומוסעב, רץ לעבר הנאשם, הכה אותו עם מקל והפילו לרצפה. כלומר, לקראת סוף האירוע, האלימות באה בעיקר מצד המנוח, שלא היה מוכן "לוותר" לנאשם ולאפשר לו לעזוב את המקום. הסנגור הדגיש, כי בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב במידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(1) לחוק העונשין), ובמקרה זה לא ניתן להתעלם מהתנהגותו של המנוח ותרומתו להשתלשלות האירועים והסלמתם.

13. לעניין יכולתו של הנאשם להבין את מעשיו ולהמנע מהם (סעיף 40ט(א)(6) לחוק העונשין) וקרבת מעשיו של הנאשם לסייג לאחריות פלילית (סעיף 40ט(א)(6) לחוק העונשין) הפנה הסנגור לסיכום האשפוז במרכז לבריאות הנפש (נע/1). צוין שם כי הנאשם צורך אלכוהול מגיל 16 שנים, תוך הדגשת העובדה, כי לפי כתב האישום, גם בעת האירוע היה הנאשם שרוי תחת השפעת אלכוהול. כן צוין, כי אף שהנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין, הרי שהוא סובל מרקע פסיכיאטרי, כאשר בעבר הלא רחוק אושפז (נע/2; נע/3), ואף ניסה לשים קץ לחייו מספר פעמים בעבר. לסיכום עניין זה נטען כי להפרעה הנפשית ממנה סובל הנאשם יש לייחס משקל בלתי מבוטל בגזירת דינו.

הסניגור הפנה לפסיקה התומכת בעמדתו ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם, בציינו כי לצד פסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה, המעידים על ענישה מחמירה יותר, ניתן להצביע על פסקי דין שנסיבותיהם דומות לענייננו, שבהם נפסקו עונשים מקלים יותר. נוכח האמור, ביקש הסנגור לקבוע מתחם ענישה הנע בין 4 ל-9 שנות מאסר בפועל.

14. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, צוין כי הנאשם הינו ללא עבר פלילי, וכי הוא חווה קשיים במאסרו הראשון. עוד הודגש, כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, תוך שהוא חוסך זמן שיפוטי יקר, כאשר הודאתו מגלמת בתוכה חרטה ולקיחת אחריות. נסיבות חיו הן קשות ביותר, וכמפורט בחוות הדעת הפסיכיאטרית הוא ניסה להתאבד מספר פעמים. נוסף לכך, מצבו הכלכלי של הנאשם הוא קשה ולפני מעצרו הוא התקיים מקצבת ביטוח לאומי.

דבר הנאשם

15. בדברו האחרון הביע הנאשם צער על מעשיו וציין כי כואב לו שפגע במנוח.

דין והכרעה - קביעת מתחם הענישה ההולם

16. בקביעת מתחם העונש ההולם יש לבחון שלושה פרמטרים: הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם; מדיניות הענישה הנהוגה; וכן נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין (בע"פ 8641/12 סעד נגד מדינת ישראל [5/8/13]; ע"פ 5668/13 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל, [17/6/16]).

קביעתו של מתחם העונש ההולם - המגלם הכרעה ערכית - מתבצעת בהתאם לעקרון ההלימה, קרי, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם, לבין מידת העונש המוטל עליו. בשלב קביעת המתחם אין בית המשפט מתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כגון נסיבותיו האישיות של הנאשם.

17. אין צורך להכביר מלים לגבי חומרתה של עבירת ההריגה בה הורשע הנאשם. אדם צעיר, כבן 18, נורמטיבי, בראשית חייו, בעל שמחת חיים שסייע בפרנסת משפחתו ודומה כי כל עתידו עוד לפניו, קיפח את חייו סתם כך בשל ריב של מה בכך. מאותו רגע לא רק חייו של המנוח נגדעו אלא נראה כי חייהם של בני משפחתו נהפכו על פניהם, והם הפכו ממשפחה נורמטיבית ומתפקדת למשפחה פגיעה, חרדה וחסרת אונים אל מול הרוע הבלתי ניתן להבנה, כפי שתואר בתסקיר בהרחבה. צערו של הנאשם לא ישיב את המנוח לחיים ומשפחתו תצטרך לחיות את שארית חייה בצל השכול הפתאומי שפקד אותה ושברון הלב שנגרם בשל חסרונו של המנוח ומותו הפתאומי בדמי ימיו.

18. על הענישה המחמירה המתחייבת בעבירה שכרוכה בנטילת חיי אדם, עמד בית המשפט באין ספור הזדמנויות. נאמר לא אחת כי תרומתו של בית המשפט למלחמה בנגע האלימות הפושה בחברה, מתבטאת בהטלת עונשים חמורים על מנת ש"יידע הציבור, ידעו עבריינים פוטנציאליים וידע המערער כי נטילת חיי אדם היא החמורה שבעבירות.... ויש למצות את הדין עם הנאשם באופן שיבטא את הערכת החברה לחיי אדם כערך עליון, את סלידתה ושאת נפשה ממעשיו..." (ע"פ 7147/96 אזואליס נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (2), 412).

בע"פ 494/05 קובטוב נ' מדינת ישראל (15.6.2005) קבע בית המשפט כי:

"פרץ כזה של אלימות חסרת-מעצורים, היה חייב לזכות בתגובה עונשית קשה, במיוחד לנוכח האלימות הגואה בחברה הישראלית. בימים לא-רחוקים, כל אירוע פלילי שהסתיים בשפיכות דמים, היה מלווה בזעזוע והלם קשים בקרב הציבור, באשר קדושת חיי אדם הייתה מאז ומתמיד ערך נעלה, שגם בחברה שסועה במחלוקות כחברתנו, הקפידו הכול לשמור עליו מכל משמר. אולם, למרבה הדאבה, השתנתה המציאות גם בתחום זה ללא הכר, ונדמה לעיתים כי הלב נעשה גס עד שאירועים המסתיימים בקיפוד פתיל חייהם של עוד ועוד אנשים, שוקעים עד מהרה בתהום הנשייה, בדרך כלל, כדי לפנות את מקומם לאסונות נוספים.

זוהי תופעה שחברה החפצה חיים לא תוכל להשלים עמה, ועל כן אנו מצווים לקום ולעשות מעשה. מטבע הדברים, דרושה לכך פעולה מתואמת ומקיפה של גורמים רבים (חינוך, רווחה ועוד), אולם בראשם של כל אלה ניצבים הגופים הממונים על אכיפת החוק. על אותם "גורמים" נמנים בתי המשפט, אשר בדרך הענישה אותה ינהיגו, הם עשויים לשגר מסר מרתיע לעבריינים בכוח, ובעיקר להבהיר לכל את המחיר הכבד שאותם עבריינים ידרשו לשלם בגין עבריינותם - שלילת חירותם לתקופה ממושכת".

דברים דומים נאמרו בע"פ 9422/11 דהן נ' **מדינת ישראל** (3.7.2013) שם נפסק כי:

"דומה, כי כבר נאמר כל שניתן על הקלות הבלתי נתפסת בה נגדעים בארצנו חיי אדם, ולא נותר אלא לחזור על הדברים. חילופי דברים וסכסוכים של מה בכך מובילים במקרים רבים מדי ובמהירות גדולה מדי לשליפת כלי נשק, קר או חם, או לנקיטה במעשי אלימות קטלנים. יתרה מכך, לעיתים נדמה שחל פיחות בלתי נסלח ובלתי נסבל בערכם של חיי אדם. בראש ובראשונה עלינו לשוות לנגד עיננו את המנוח שחייו קופדו בנסיבות שאין להשלים עימן, ולהגנה על ערך החיים וקדושתם שמור משקל משמעותי ביותר במלאכת הענישה".

19. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת הריגה, מלמדת על מנעד רחב של ענישה הנגזרת מנסיבותיו של כל תיק וכל מקרה.

בע"פ 405/16 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (10.5.2017) הקל בית המשפט העליון בעונשו של המערער שהורשע, על פי הודייתו, בעבירת הריגה והעמידו על 11 שנות מאסר בפועל. המערער עבד עם המנוח באתר בניה. המנוח הגיע לצריף בו נהג לישון ומצא כי המערער נמצא שם לאחר ששתה משקה אלכוהולי. המנוח דרש את המערער לצאת והניח ידו על כתפו. בין השניים התפתח דין ודברים ובשלב מסוים הוציא המנוח מיכל גז מדמיע וריסס את פניו של המערער. הצדדים התגוששו, ובעוד המנוח מתיז על המערער גז על פניו, נטל הלה סכין מטבח שהיתה בצריף ודקר את המנוח תשע דקירות בחזהו, גבו וצווארו. המנוח הובהל לבי החולים שם נפטר. בין יתר הנימוקים להקלה בעונש מנה בית המשפט את נסיבותיו המיוחדות של המקרה, בהן ריסס המנוח גז מדמיע לעבר פניו של המערער וגרם לו טשטוש ראייה. כן ציין בית המשפט את העובדה שהמערער לא הצטייד בסכין מראש, וכי הוא צעיר נעדר עבר פלילי.

בע"פ 2888/15 **ח'דיירי נ' מדינת ישראל** (28.12.2016) הקל בית המשפט בעונשו של המערער שהודה בעבירת הריגה והעמידו על 12.5 שנות מאסר בפועל. המערער והמנוח עבדו כקצבים בפעל, כשציוד העבודה כלל בין היתר סכינים. בין המערער למנוח התגלע סכסוך, הצדדים החלו בחילופי דברים, ובהמשך דחפו זה את זה והמנוח השליך לעבר המערער נעל שפגעה בו. בתגובה, נטל המערער סכין חדשה שהיתה בשימוש, ודקר את המנוח דקירה אחת בצוואר.

בע"פ 6162/10 **כבאז נ' מדינת ישראל** (11.6.2013) הורשע המערער בעבירת הריגה ופציעה בנסיבות מחמירות לאחר שבעקבות ריב על חניה נטל סכין מביתו ודקר את המנוח בחזהו ובעכוזו. הדקירה בחזה חדרה ללב המנוח וגרמה למותו. על המערער הושתו 18 שנות מאסר בגין עבירת ההריגה.

20. בבחינת נסיבות ביצוע העבירה הרלוונטיות לעניינו, ראיתי להביא בחשבון את העובדה שהמעשה לא היה מתוכנן, אם כי הנאשם נשא על גופו סכין מבעוד מועד. כמו כן ראיתי להתחשב גם בעובדה שלמנוח היתה תרומה מסוימת להשתלשלות האירוע, אם כי אין ספק שחלקו של הנאשם היה מכריע. לאחר

שהנאשם התגרה במנוח, משך את כובעו, הטיח את הכיסא עליו ישב המנוח לעבר מרכז הכביש ובהמשך אף הצית אותו, הוא עזב את המקום. ניתן היה לסיים את האירוע בנקודה זו, כשידו של הנאשם על העליונה, שכן באותו שלב לא נקט המנוח כלפיו בכל אלימות בתגובה להתנהגותו המתריסה. אלא שהנאשם בחר לחזור לזירת האירוע פעם נוספת, כשהוא מצויד בסכין, פנה אל המנוח בטענה כי הוא מבקש לשוחח עמו וכשהגיע למרחק של כמטר ממנו, שלף ממעילו את הסכין, ניסה לדקור את המנוח ואף הצליח לשרוט אותו בזרועו. בהמשך, הרים המנוח אבן שהיתה במקום והכה את הנאשם בראשו. בתגובה דקר הנאשם את המנוח בראשו. לאחר שנפל על הרצפה וחבריו התקרבו כדי לטפל בו ולמנוע ממנו לחזור ולהתעמת עם הנאשם, השתחרר המנוח מאחיזת חבריו והיכה את הנאשם באמצעות מקל והפילו ארצה. השניים התגוששו ובמהלך הקטטה דקר הנאשם את המנוח באמצעות הסכין בצווארו ובחזהו. אין ספק כי לנאשם היתה היכולת לעצור את האירוע האלים אילו רצה בכך. העובדה שחזר לזירת האירוע כשהוא מצויד בסכין, ניגש למנוח וניסה לדקור אותו, ובהמשך אף ביצע את זממו, מלמדת כי גמל בלבו לפגוע בו.

21. אין בידי לקבל את טענת הסנגור לפיה העובדה שהמעשים נעשו על ידי הנאשם בעודו בגילופין, מהווה נסיבה מקלה, שכן לדעתי אין הדבר פועל לטובתו.

יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ 6656/08 **יקטרינה חביבולין נ' מדינת ישראל** (6.1.2010) שם נקבע:

"לכך מצטרפת העובדה, כי המעשה הקטלני נעשה כאשר המערערת נתונה תחת השפעת אלכוהול. לטעמי, אין זו נסיבה מקלה, אלא נסיבה הצובעת בגוון עז יותר את אשמה של המערערת. יין (במידה) ישמח לבב אנוש, אך וודקה (שלא במידה) היא שורש פורה לענה וראש. האלכוהול משחרר מעצורים, מרופף עכבות ומשבש את שיקול הדעת. לא בכדי שומעים אנו לעיתים קרובות על פלוני שדקר אלמוני בהיותו תחת השפעת אלכוהול, ומן המפורסמות כי המפגש של תת-תרבות הסכין עם תת-תרבות השתייה לשכרה עשוי להיות קטלני. אך לא רק בכך מסתכמת סכנת השתייה לשכרה. מי שנותן בכוס עינו ושותה מעבר למידה, נוטל על עצמו סיכון שעולמו יתהפך עליו בשנייה, שנייה אחת בגינה יתייסרו הוא ואחרים משך שנים רבות. כיום, הכל יודעים ש"אם שותים לא נוהגים", אך בכך לא סגי. אם שותים לא מחזיקים בכלי נשק קר או חם. אם שותים לא מסתבכים בתגרות. אם שותים נמצאים תחת השגחה ופיקוח של חברים קרובים. וכשלעצמי, אני סבור כי הנכון הוא "אם שותים אין משתכרים" ובכך נמנעים מהסכנה".

22. אין ראייה כי למצבו הנפשי של הנאשם הייתה השפעה כלשהי על האירוע. אדרבא, בחוות הדעת הפסיכיאטרית בעניינו נקבע כי מעשיו לא נבעו ממניע פסיכוכטי חולני וכי הוא היה מודע לטיב מעשיו והשלכותיהם. עם זאת, למצבו הנפשי הכללי כאמור יינתן ביטוי בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

23. בהתחשב במכלול הנסיבות שפורטו לעיל ובשים לב לרמת הענישה הנהוגה אני סבור כי מתחם העונש ההולם, בנסיבות עניינו, נע בין 10 ל-13 שנות מאסר לריצוי בפועל.

גזירת העונש בתוך המתחם

24. בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ראיתי להביא בחשבון את עברו הנקי של הנאשם. מדובר במי

שזו הסתבכותו הראשונה בפלילים, משאין לחובתו הרשעות קודמות וזהו מאסרו הראשון.

בנוסף, ראיתי להתחשב לקולא בעובדה כי בשלב מוקדם יחסית של ההליך נטל הנאשם אחריות על מעשיו, הודה בהם והביע חרטה. הודיה זו מגלמת בחובה נטיל אחריות מצדו על מעשיו והיה בה משום חיסכון בזמן שיפוטי יקר וחשוב מכך היה בה כדי לייתר את הצורך בהעדת עדי התביעה.

כמו כן ראיתי להתחשב בנסיבות חייו של הנאשם, לרבות מצבו הנפשי ואשפוזיו הפסיכיאטריים בעבר, אם כי כאמור לאלה לא היתה השפעה על מעשיו בעת ביצוע העבירה נשוא הדיון.

25. אשר לפיצוי נפגעי העבירה, כבר נפסק כי מדובר ברכיב בעל גוון אזרחי שמטרתו המרכזית להטיב עם נפגעי העבירה ולפצותם בגין הנזק והסבל שגרמה להם העבירה ואין המדובר בעונש נוסף המושת על מבצע העבירה (רע"פ 2976/01 **אסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3), 418; ע"פ 6452/09 **עלי נ' מדינת ישראל** (22.7.2010)). עוד נקבע כי גובה הפיצוי לכלל נפגעי העבירה צריך שיוגבל לכדי סכום התקרה הסטטוטורית הקבוע בסעיף 77 לחוק העונשין בסך 258,000 ₪.

בענייננו, לצד הצורך לחייב את הנאשם בפיצוי משמעותי שיבטא את ההכרה בסבלה של משפחת המנוח, ראיתי להביא בחשבון את מצבו של הנאשם, הן הנפשי והן הכלכלי ולא להעמיד את הפיצוי על הרף המקסימלי. בנסיבות, סבורני כי הפיצוי ההולם צריך שיעמוד על סך 70,000 ₪ לעיזבון המנוח.

26. סיכומי של דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 23.2.2017 ועד היום.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירת אלימות מסוג פשע וירשע בגינה.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירת אלימות מסוג עוון וירשע בגינה.

ד. פיצוי לעיזבון המנוח בסך 70,000 ₪ שישולם עד ליום 1.6.2018.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ב' שבט תשע"ח, 18 ינואר 2018, בנוכחות הצדדים.